

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

aliundè versio alia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

Est etiam illum iudicia exercentem, æquasq; sententias proferentem, videre: quibus rebus post nonam horam operam dat, post quam adstantes primum docet, mox quorundam auditis petitionibus, illis subuenit, deinceps lites dirimit. Circa solis occasum recipit se ad diuina colloquia. Et licet his alijsque huiusmodi negocijs impediatur, ecclesiarum tamen curam non omittit: sed modò Græcorum impietatem expugnat, modò Iudæorum debellat aduaciam, interdum hæreticorum acies fundit, nunc de negocijs omnibus Regem certiore facit, nunc magistratus ad zelum Dei excitat, illosq; hortatur, vt magis quàm pastores ipsi, de Ecclesia Dei solliciti sint.

Hæc scripsi, vt omnium virtutum eius minimam partem ostenderem. omnia enim, quæ de eo narrantur, quis complectatur vnquam? neq; ego me complexurum sanè, sed paucis tantum enarratis, totius eius sapientiæ quasi characterem ostendere sum pollicitus. Scribent autè alij, vt par est, his multo plura, & si vir hic sanctus vixerit adhuc, maiora fortasè miracula adijcient. Equidem illum, cum commune totius orbis, Christianarq; pietatis sit ornamentum, proprijs precibus adiutum, in huiusmodi laboribus perseverare, eiusque vitam euangelicæ legi consentaneam esse & opto, & obsecro.

HACTENVS HABETVR IN VERSIONE LATINA ALBERICI LONGI: PORRO IN EDITIONE *Gentiani Herueti ea quæ sequuntur, adiecta sunt: incertum, vtrum à Theodoro, an ab alio quopiam.*

VM post hæc autem diu vixisset, & multis miraculis, & laboribus, ardoreque solis, & hyberna glacie, & vehementibus ventorum insultibus, & humanæ naturæ imbecillitate, solus ex omnibus, quæ vnquam fuerunt, mansisset inexpugnabilis: postquam eum deinceps oportuit esse cum Christo, & immensorum certaminum coronas accipere, quod homo quidem esset, morte confirmavit ijs, qui non credebant: mansit autem etiam post mortem immobilis: & in cælum quidem anima peruenerat, corpus autem ne sic quidem cadere sustinuit: sed rectum stetit in loco certaminum, tanquam inuictus athleta, nulla parte membrorum volens terram tangere. Sic Christi athletis manet etiam post mortem cum eis simul versans victoria. Varriorum certè morborum curationes, & miracula, & diuinarum virtus operationum, sic ut quando erat superstes, ita nunc quoque fiunt: non solum apud loculos sanctarum reliquiarum, sed etiam apud summam eius virtutis & diurnæ decertationis monumentum: magnam, inquam, illam & celebratam columnam huius iusti & laudibus celebrandi Simeonis: cuius sanctis intercessionibus cupio, vt ego adiutus in his sanctis perseverem laboribus, Deumque precor, qui est communis ornatus, est splendor pietatis & veræ religionis, vt & mea vita corrigatur, & ad euangelicam vitæ formam dirigatur.

Perfoluit naturæ debitum S. Simeon.

Miracula post obitum.

HAEC EX THEODORETO DESCRIPSIMVS, QUIBUS NVNC EA SVBIECIMVS IN HONOREM *tam eximij viri, quæ Euagrius Scholasticus Epiphanensis habet Ecclesiasticæ Historiæ lib. 1. cap. 13. & 14.*

Idem temporibus (putà, sub Theodosio iuniore Imperatore) floruit, inque magna gloria fuit Simeones, vir & insignis pietatis, & memoriæ percelebris. Hic primus stationem in columna instituit, domiciliumque in ea, cuius mensura vix duos continebat cubitos, construxit. Per idem tempus Dominus Antiochenum procurauit episcopatum: qui vbi venit ad Simeonem, mansionem & rationem viuendi admiratus, ea quæ apud illum secretiora erant, cognoscere valde cupiebat. Ambo igitur simul ingrediuntur, & puro Christi corpore consecrato, vitalem inter se mutuo participant communionem. Iste Simeones vitam cælestium

Lib. 1. Ecclesiasticæ hist. cap. 13.

Domnus Antiochenus episcopus.

potestatum in carne æmulatus, se à rebus terrenis abstrahere laboravit, vim adferre naturæ, quæ solet suo pte nutu deorsum ferri, res in sublimi locatas persequi, & inter cælum & res terrestres quasi medius interiectus, cum Deo colloqui, eum pariter cum angelis laudibus extollere, & tum preces pro hominibus è terra in cælum subleuans, Deo offerre, tum misericordiam Dei de cælo in terram deferens, hominibus impartiri. Huius res gestas literis prodidit, cum alius quidam, qui eum oculis adspexisset: tum Theodoretus ecclesiæ Cyrestensis episcopus, eadè disertè exposuit: à quo cum alia, tum hoc, quod deinceps dicemus, in primis prætermisum est: quod quidem inuenimus apud sanctos eremi incolas reseruatam, ipsumque ab illis accepimus.

Probaturs. Cum Simeones iste, qui in terra angelus, in carne cælestis Ierusalem ciuis fuit, peregrinam hanc viuendi viam, hominibus planè incognitam, institueret, sancti eremi incolæ mittunt quendam ad illum, iubentque, vt ab eo sciscitaretur, quid hæc noua & inusitata vitæ ratio sibi vellet, & quam obrem trita viuendi via, & sanctorum pressa vestigijs, relicta, aliam quandam peregrinam, & hominibus omninò ignotam sequeretur: eumque hortantur per nuncium, vt ex suo domicilio descenderet, viamque electorum patrum instaret. Quòd si alacri animo ac parato descendere videretur, mandârunt vt ei sua ipsius viuendi via insistendi potestas fieret: (ex obedientia enim satis constare posse dixerunt, eum Deo duce in eam viam ingressum fuisse, tamque graue certamen ad se afflictandum in vita suscepisset) sin resisteret, aut suæ inseruiret voluntati, ac non statim ipsorum hortationi morem gereret, vt vi inde abstraheretur. Nuncius ubi accessit ad eum, & patrum mādatum illi exposuit, isque, ex templa alterum produxit pedem, patrum hortationi obsecuturus, permisit sua ac propria viuendi via incedere, sic eum affatus: Bono animo sis, & strenuè rem gere: statio tua à Deo est instituta. Hæc res ab alijs, qui de eo scripserunt, prætermisā, digna tamen quæ literis prodatur, à me hoc loco commemorata est.

Simeonis prompta obediētia. Virtus porrò diuinæ gratiæ tam penitus in istius insedit animo, vt à Imperatorem Theodosium, per legem iubentem, vt Iudeis Antiochiam incolentibus, ipsorum synagogæ, quas antè Christiani ab illis abstulissent, redderetur, adeò liberè scripserit, adeoque acriter eum propterea increpârit, (solum nanque suum Imperatorem Deum veritus est) vt Imperator Theodosius, quò Christianorum satisfaceret voluntati, sua mandata reuocaret, præfectumque, qui ipsum de Iudeorum synagogis reddendis docuerat, abdicaret magistratu, & sanctissimum ac æreum oraret martyrem, vt nominatim pro ipso Deum obsecraret, obtestareturque, arque sua impertiret benedictione. Iste Simeones hoc seuerum viuendi genus in carne traducens, vitam vsque ad quinquaginta sex annos propagauit. Nam in monasterio, in quo primùm diuinas viuendi præceptiones didicit, annos vixit nouè: in Mandra autem (sic enim vocatur) quadraginta septem: atque horum annorum decem in loco admodum angusto confecit, in columnis arctioribus septem: denique in columna quadraginta cubitorum, triginta.

Translatio corporis eius. Huius sanctissimum corpus post migrationem è vita, Antiochiam deportatum fuit, Leone tum imperium gerente, & Martyrio administrante episcopatum Antiochiæ: Ardaburio præterea præfecto præsidiorum in Oriente, cum militum ducibus, & cæteris ordinibus, in ipsa Mandra commorantibus, seruantibusque sanctissimum beati Simeonis corpus, nè vrbes vicinæ illud surriperent. Itaque corpus sacratum, multis miraculis in itinere editis, defertur Antiochiam: quod Leo Imperator postea ab Antiochenis petiuit. At Antiocheni contrà Imperatori aliud postulatum offerebant, quod ita se habet: Quoniam ciuitas mœnibus caret, (Imperatoris nanque furor ea diruit) sanctissimum Simeonis corpus huc apportauimus, vt nobis & muri & munimēti loco sit. Quibus verbis persuasus Leo, eorumque obsecutus postulationi, venerandum corpus illis concessit. Istius corporis cum multæ aliæ partes, ad nostram vsque ætatem fuere reseruata, tum caput ipse equidem conspicatus sum, Gregorio viro magni nominis id temporis episcopatum illius ecclesiæ gerente, & Philippico efflagitante, vt sanctorum reliquiæ, quò tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur.

En quanti fiunt reliquiæ S. Simeonis. Atque, quod valdè mirandum videretur, capilli in capite inherentes, minimè consumpti sunt, sed perindè ac si viueret, & cum hominibus versaretur, integri manserunt. Frontis item cuticula, quanquam cōtracta fuit in rugas, exaruitque, tamen mansit incorrupta: multi etiam ex dentibus, qui hominum fidelium manibus minimè fuissent euulsi: hiq; figura sua indicârunt, qualis diuinus ille Simeones fuerit, & qua statuta. Ibi quoque catena

catena ferrea, quam collo gestabat, reponebatur: qua cum (nam ne mortuum quidē, charum illud ferrum, Simconem deseruit) corpus omnium sermone celebratum, quod tam graues exantlāset labores, diuinos honores consecutum est. Cuius singulas res gestas cum ad meam ipsius, tum ad legentium vtilitatem narrando percenserem, nisi de eisdem à Theodoro, vt̄ supra dixi, vberius diffusiusque disputatum esset.

Deinceps aliud, quod ipse oculis vidi, scriptis mandabo. Per magno tenebar desiderio templum istius sancti Simeonis adspiciendi. Abest autem Theopoli, id est, Antiochia, stadijs ad summum trecentis, positum in ipso montis iugo. Istud Mandriam vocant indigenæ: cui loco seuera vitæ disciplina, arbitror, quam sanctissimus Simeones in eo exercuit, istud nomen tribuit. Montis autem accliuitas porrigitur ad viginti stadia. Templi ædificium extructum est in modum crucis, porticibus ex quatuor lateribus pulchrè illustratum. Porticibus verò columnæ, ex polito lapide concinè fabricatæ, adiunctæ sunt, quæ rectum scitè admodum in sublime erigunt. Versus medium templum, atrium est sub dio, summo artificio elaboratum: in quo sita est columna illa quadraginta cubitorum, in qua vitam cælestem ille terrestris corporeusque angelus transegit. Atqui porticus, quas diximus, tanquam cancellos, quos fenestras vocat, in tecto habent, tum ad atrium, tum ad ipsas porticus vergentes. Ad læuam columnæ in vno cancellorum ipse equidem cum tota agricolarum, circa columnam incedentium, multitudine ibi in vnum coacta, vidi stellam in usitata magnitudine, discurrentem per totam rimam, iubarque fundentem, neque id quidem semel, bis ve aut ter, sed sepius: eandemque crebrè euanescentem, & ex improviso apparentem denuò: quæ solum in istius sanctissimi viri die festo cernitur. Sunt qui memorat, ac miraculo sanè tum propter fidem eorum, qui idem ipsum narrant, tum propter alia, quæ ipsi sumus conspicati, credendum est, veram personæ illius effigiem, huc illucque volitantem, se vidisse, barba demissa, & capite, vt̄ solet, tiara operto. Viris, qui ad eum locum veniunt, liber & facilis patet introitus, hi que cum iumentis suis columnam sepe circumueunt. Fit autem custodia accuratissima, nè mulier (qua de causa, haud equidem habeo dicere) aliquando in templum ingrediatur: sed si quæ accedunt, extra limen consistunt, miraculum admiratæ. Nam e regione stellæ fulgentis, vna ex portis sita est.

Cap. 14.

Templum
S. Simeonis.Nota miri
quiddā de
stella.Femine
huius tem-
pli aditu ar-
centur.

S. EDVARDI REGIS VITA, AVTHORE EALREDO ANGLICO, MONACHO ET ABBATE IN RHIEVALLE Cisterciens. Ordinis. Floruit is Ealredus Anno Domini 1164.

LORIOSI ac Deo dilecti regis Eduardi vitā literis tradituri, ex verbis beatissimi Petri Apostolorum principis sumamus exordium: qui Centurionis vocationem admirans, ait: In veritate comperi, quia non est personarum acceptor Deus: sed in omni gente, qui timer Deum & operatur iustitiam, acceptus est illi. In omni enim gente, ordine, gradu & dignitate nouit Dominus, qui sunt eius, & miseretur cui voluerit, & misericordiam præstat, in quem sibi placuerit. Neque enim ex suis ipsius natura, vel paupertas præstat, vel adimunt diuitiæ sanctitatem: nec perfectum obscuritas, nec reprobum claritas facit: nec claudit libertas, nec referat ternitus paradysum. Primus patriarcha Abraham & diues scribitur, & perfectus, cuius fides admirabilis & obedientia inimitabilis in rerum omnium copia prædicatur. Ioseph dominus Aegypti constitutus à rege, vniuerso orbi præbuit castitatis exemplum. Sanctus Iob qualis in diuitijs fuerit, carum probauit ademptio: quæ moribus corporis, tentatio vxoris, amicorum exprobratio, spectabili patientia reddidit clarior. Rex Dauid, quo nemo ditior, sed nemo & sanctior, quo nullus sublimior, sed humilior nullus, & inter thesauros innumeros sepelitur, & inter DEI amicos cæteris gratior computatur. Nemo proinde miretur, si noster Eduardus & rex dicatur, & sanctus: quem cernimus & in diuitijs egenum, & in delicijs sobrium, in purpura humilem, & sub corona aurea mundi contemptorem.

Cum enim rex Ethelredus ex filia comitis Thoreti filium suscepisset Edmundū, cognomine

L 4

Ethelredus
rex.